

Habacuc - Comentarii Jean Koechlin

Această carte, care ne amintește de cea a lui Ieremia, se prezintă ca un dialog între profet și Dumnezeuul său. În prezența valurilor crescânde ale răului, Habacuc, neliniștit, își varsă inima înaintea Domnului. Ierusalimul nu era departe de a cădea sub loviturile armatei caldeene. Într-o viziune de coșmar, profetul îi se arată mai dinainte acei războinici de temut, nespuse de cruzi, instrumente ale Domnului pentru pedepsirea națiunilor răzvrătite. Cât de îngroziți vor fi atunci toți păcătoșii disprețuitori și nepăsători! (v. 5, citat în Fapte 13.41). Omul lui Dumnezeu însă este și el tulburat. Cum poate Domnul lăsa frâu liber unei asemenea desfășurări a nelegiurii? (Psalmul 83; Apocalipsa 10.7 numește această nedumerire „taina lui Dumnezeu”). Cum poate El chiar și numai să o suporte la vedere? „Dumnezeu meu, Sfântul meu!”, strigă profetul, conștient de relațiile lui cu Cel ai Cărui ochi sunt „prea curați, ca să privească răul” (v. 13). Într-adevăr, ce ofensă permanentă este pentru El spectacolul acestui pământ, în care corupția și violența se etalează fără jenă! Privirile lui Dumnezeu, în curăția lor absolută, nu s-au putut opri cu satisfacție decât asupra unui singur Om. Pentru același motiv însă, ele s-au întors de la El atunci când El a fost făcut păcat pentru noi.

Atunci când ne confruntăm cu încercarea, de orice fel ar fi ea, să procedăm și noi precum Habacuc: să ne suim în acest turn (comp. cu Proverbe 18.10), care pe de o parte ne apără și ne ține departe de zbucium, iar pe de altă parte ne permite să privim totul de sus, din însăși perspectiva lui Dumnezeu (Isaia 55.8,9). Slujitorul lui Dumnezeu primește acolo răspuns la neliniștea lui: „cel drept – i se spune – va trăi prin credința lui” (v. 4). Iată cheia pentru situația prezentă. În jurul lui nimic nu s-a schimbat: vrăjmașii sunt mereu acolo, iar formele de nelegiuire se desfășoară toate nestingerite. Credința celui drept se poate însă sprijini pe certitudinile Cuvântului Dumnezeului său. Întrebările lui neliniștite încetează. Crede și înțelege că același pământ care astăzi este plin de deșertăciune în curând „se va umple de cunoștința gloriei Domnului” (v. 14; Isaia 11.9). Este învățat cu privire la soarta celor răi, deși judecata lor este încă suspendată (v. 6-20). Și observați cât contrastează faptele celor necredincioși cu dreptatea și trăirea prin credință – credință necesară atât pentru a fi mântuit, cât și pentru a străbate lumea! Acest verset 4, citat de trei ori în epistole (Romani 1.17; Galateni 3.11; Evrei 10.38), stabilește un adevăr de o importanță capitală: credința este singurul mijloc pentru a dobândi îndreptățirea și viața veșnică.

În timp ce Domnul impusese tăcere vocilor pământului (cap. 2.20), cel credincios are libertatea să-și înalțe rugăciunea înaintea Lui. Profetul afirmă ce a văzut (v. 3, 7) și a auzit (v. 2, 16). Viziunea cu dușmanii caldeeni i s-a șters, iar în locul ei contemplă maiestatea Dumnezeului Răzbunător. Însoțit de semne înspăimântătoare, acest Dumnezeu înaintează pentru a judeca națiunile și a-și salva poporul (v. 12, 13). În fața acestei apariții solemne, care sunt sentimentele cu care se confruntă profetul? Întâi teama; nu și-o ascunde. Știe însă că poate apela la îndurarea Domnului, chiar când El își revarsă o îndreptățită mânie (v. 2; Psalmul 78.38). Dumnezeu așteaptă neconținut S.O.S-ul sufletului. Apoi vine bucuria! (v. 18). Chiar dacă lipsesc binecuvântările materiale (v. 17), omul lui Dumnezeu se poate bucura, pentru că nu în împrejurări găsește el această bucurie, ci în Dumnezeul mântuirii lui (comp. cu Filipeni 4.4). „Domnul este tăria mea; El mă va face să umblu pe înălțimile mele” (v. 19; Psalmul 18.32,33). Domnul să ne acorde energia spirituală pentru a escalada aceste înălțimi de pe care credința domină lumea! Judecata lumii este aproape și, pentru că vremea noastră se aseamănă cu cea a lui Habacuc, este partea noastră să ne putem asemăna cu acest om al lui Dumnezeu!